

90

N167

Зебра Гриви

Куда Київ - 47

проект "Перелом" 50
пг. "Сільські вісти"

Индекс предприятия связи и адрес отправителя

315289 Полтавська
Розельциньський р-н
м/с "Трудовик"
Тиньчук Євгенів
Павлівна.

252047

Пишите индекс предприятия связи места назначения

Голод. (переміте мною)

Так, голод я знаю не з розмовідей, не з книжок, не з кінофільмів. Зараз мені 70 р. Але в моїй пам'яті гостро постає той 1933 рік до сама його перешила і в моїй пам'яті цей страшний 33 рік завжди на все життя. Жили ми дружною великою сім'єю 9 осіб. Трудилися і старі і малі, то мали і хліб і до хліба. Тосє прийшов 1933 рік. Не можна сказати, що це був неурожайний рік. Ні. Урожай і хліб і картопля. Та ось наклали на нашу господарство такі хлібодачі такі, що того не можна було виконати. Наріали один-два-три рази, аж поки весь хліб забрали. Потім стали викликати бацька в сільраду і загрожували: якщо не здаватимеш хліба, то посадимо в тюрму і засудимо. На ті погрози бацько нічим не міг відповісти, бо хліба вже в коморі не було. Бацько не вірив, що, при радянській владі, за яку він воював, можуть наказувати невинну людину. Він гено відповідав, що хліба немає, що ми тільки однією картоплею. Бацькові не вірили. Тосє позвешав в селі "буксирі". Так звали тих людей, які ходили по хатах із залізними емцями, якими штрикали і в землю і в сіно та солому, шукаючи хліба. "Буксирі" ті складалися з наших же селянських людей. Тати не вірилося, що ці люди можуть таке творити. Вони крім того, що шукали хліб, могли брати собі, що потрапить їм під руку. Так один з буксирів у нас забрав сапогиний іменний шепт, який моя драття шила людям гоботів. Буксирі приходили в нашу хату не один раз. Вони вели себе так, щоб їх бачили. Оті всі побачать, що ходять по хатах, то передають: "Буксирі!" Дорослі, маме не так бачили тих "буксирів", а ми, діти, при слові "буксирі" - тремтіли. Тоді одного разу дідко нам дав трохи борошна), мама іспекла корній. Хтось крикнув: "буксирі!" А мій братик Триша, йому було 6 років, схватив 2 корній, замотав у штрипку і сів на печі в куточку, поклавши під себе ті корній. У того поштовх входить, що корній - теж хліб. Один з буксирів полиз і на ніч і нахально вийт

з-під брашика ті корні штурмує у полішиско
"Букейри" пішли з хати, а брашик їм своєзгоді
"бачу" зліз з печі і дивився таким страшним
очима, а на обличчі у нього висунутий то
білі, то червоні ніжна. Такий у нього страс
пошквився, таке перовезодушення, що вночі
брашик захворів і все кричав: "Не беріть... не треба..."
Через 2 дні брашика нестало... людей, а бага-
Отак Сталін заложив у колгосп помер, мій
то на той світ загнав з голоду помер, Віп
таїцьє. Акий це страшний був голод. Віп
забрав у нашому селі половину людей та в
сусідніх селах не менше. Як мій батько помер,
то в ту зиму, що його клали, поклали ще одно-
го хлопця, до у них у сім'ї були всі пухлі, що
не змогли ішли викопати. Там ми і "матер-
шеники" з кукурудзких каганів і з лободу і часно-
Аб мене, мабуть, померла б з голоду, аки не
пішла шити до сестри, в якій була дітя
Корова. Отто тільки дівом і вмиши.
"Нарву, було на руках цавло, напечемо з цього
"матершеників" та з молоком і їм та
сир та ржанку з молока робили.
Букейри та не такі шоретокі були, як у нас,
А люди і там мерли з голоду. Як зараз бачу
17 молодих хлопців поклада в одну зиму, до
нікому було копати їм дні конного.
У нас із сестрою не раз крали корову, та
спасуді добрим людям, що допомагали знайти.
А найстрашніше було те, що люди їли
людей. Як зараз пам'ятаю, що одна мати
зарізала своїх 2 дітей, іде не величка їх
похоти, як мій чіл прийшла до неї в хату
то війина з печі засушили дитки тільки,
а голівки знайшли за гардеробом в трюках.
Ой, акий це був страх... Акий страшний
той голод... 1933 рік. Скільки людей померло
з голоду. А скільки невинних розстріляно!...
в 1937-38 роках. Це все родив культ особи
Сталіна Буди він проклятий навіки. Це
місце йому того прахові в Москві! Є Пінчук
той проклятий цей мога, які перетили голод.